

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razumno; za Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računari naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnistvo se nahajata v Ptuju, gledališko poslopje stev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torej zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (insetatov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Stev. 46.

V Ptuj v nedeljo dne 17. novembra 1907.

VIII. letnik.

Ali se ne sramujete?

Piše se nam:

„Stajerc“ je že poročal, da je celovski „Mir“ priromal iz Ljubljane v Celovec nezaj in da je postal pod pokroviteljstvom znanih prvakov zelo oblasten v napadih na domačine. Ni pa še poročal „Stajerc“, da je bil odslovljen poprejšnji urednik, g. Exar, radi tega, ker je jel uvrščevati v listu preved povesti „Naša Vas“ od znanega pisatelja Podravskega ter je dotičnemu napravil račun zastran nagrade, ki bi imela znašati nekoliko nad 50 kroni. Da bi pa revnemu, v skrajni bedi živetemu pisatelju vendar ne bilo treba kaj dati, so rajše urednika zapodili iz službe, poškodovanemu pisatelju pa pisali, da urednik ni bil pooblaščen sprejeti to povest v list, ki beje ni nič zanimiva, dašivavno se v njej kaj lepo opisuje zboljšanje gnotnega in moralnega stanja prebivalcev neke vasi med Poljaki. Zgodilo se je to kajpada iz same krščanske ljubezni do pisatelja (ki ni na ta način ničesar dobil) in do urednika, ki je bil toliko drzen, da je napravil dotični račun.

Resnica, ko bi še hodil dandanes Kristus po svetu, moral bi biti oborožen s krepko vrvo, da bi tu pa tam izgnal one napačne tolmače največje njegove zapovedi ljubezni do bližnjega, katere ne gleštajo toliko, kolikor je za uchtom (nega). Toda moral bi biti pripravljen, da ga križajo znovič, a to ne židje, marveč prvaki slov. naroda, ker bi ga gotovo zatožili, da razširja uporniške nazore, ko priporoča usmiljenje in darežljivost do ubogih. On je prelił svojo kri za sapačetanoje resnice svojega uka; toda danes povemo čitateljem nekaj novega, malone neverjetnega, da je tudi pisatelj Podravskega prelił svojo kri v službi za blagor svojega naroda, ko je radi neprestanega sedenja bolehal več let na zlati žili, medtem ko je napisal, kakor je bilo 1905. l. priobčeno v „Slov. Narodu“, nebroj leposlovnih del in opravičeno se sme trditi, da je večina prevodov iz slovanskih literatur v zadnjih desetletjih potekla iz „Miklavčevega peresa.“ Do svoje boleznii je poleg obsežnih Sienkiewiczevih romanov preložil nad

70 raznih povestij, od jeseni 1906 l. do danes pa znovič nad 30, a za ves ta svoj veliki trud in nemale stroške za nabavo pisalnih potrebščin in poštnine ni prejel od svojih prvakiš delodajalcev doslej še nobene imena vredne odškodnine. To je, pravimo, usoda pisateljev slovanskih, usoda neumorno marljivega Podravskega! Ko mu je vse drugo izpodletelo, ko rokopišov nihče ni hotel sprejemati, ker so bili preveč po ceni, naumil je Podravskega, da izdela še konec, že pred boleznijo 1904 l. pričetega prevoda romana H. Sienkiewicza „Na polju slave“, ki je bil že napovedan v oglasu Gabrščekove „Slovanske knjižnice“ v Gorici. Kupil si je nalašč original, kupil papir, delal in delal ter plačeval poštnino, končno ko je bilo delo gotovo in bi imel dobiti nekoliko kronic, rekel bi krvavo prislužene nagrade, pa mu je priromal rokopiš (toda ne ves) od „Goriške Tiskarne“ nazaj z opomnjo, naj da založniku sprošnje za odškodnino — mir. Tako se torej odškodujejo delavci na slov. knjižnem polju, tako se nagrajuje delovanje za prosveto naroda!

Da bodo spošt. čitatelji „Stajerca“ vedeli, v kakem okupnem položaju se revni, prezirani pisatelj radi tega nahaja, jim še povemo nekaj nezasiščenega, da si želiradi neznosnih razmer že tam priti nazaj med norce v Feldhof, daš skonča po vzgledu g. dra. Radejca in dra. Dečkota ondisvoje življenje, a to slutimo, požrtvovalnim (?) slov. prvakom v nemalo sramoto. Izkoriščali so ga, dokler so največ mogli, ko bi mu pa imeli podati kos kruha, mu pa kažejo namesto njegave pest in nudijo kamen. Čemu dajati vohemu, ko pa imajo „trebušnikov“ dovolj, da morajo o njih pisati cele povesti, a čitanjem katerih se zabavajo slično Neronu ob času ko so gorele baklje ob požarju Rima, kadar si drznejo reveži potrkati na njih duri? Oni, ki so sprejeli takšne skisane povesti med gradivom Mohorjevih knjig, so imeli letos na razpolago prelepo češko povest J. Gebauerja z naslovom: „Brez matere in brez očeta“, v kateri je opisano življenje najdenca v praške sirotišnici, toda niso je sprejeli, ker bi bil nimara greh, ko bi se ljudje po dobrem berilu naklonili k milo-

srčnosti do revnih trpinov. Vse drugo, samo usmiljenja in ljubezni do revežev, to ne sme biti več! Sprejmi torej, dragi „Stajerc“, to resnično sliko darežljivosti slov. prvakov med svoje predale in ako si s tem vzbudil samo iskrico sočutja in nemara podpore do revnega pisatelja Podravskega, dosegel si dovolj! Radi tega priobči tudi njegov naslov: Peter Miklavc, Ribnica (Reifnigg), Stajersko.

Op. uredništva: K temu obupanem pismu pač ni treba dostaviti besedice. Podravskega so prvaki zaprli pot v javnost in so ga hoteli ubiti. Mi „nemčurji“ in „brezverci“, kakor se nas psuje, mu to pot odpremo! G. Miklavc naj se pa spomnja nazaj: kako je končal Kette, kako so delali z Gregorčičom in Medvedom, kako so delali z drugimi? Kako že prvi Zupančič? „Dokler ne pade zadajo jasno čelo, ki lesketa na njim se večnosti spomin, — grobovi tulijo!“ „Slovenci! To ni sramota za Podravskega! To je vaša sramota!“

Politični pregled.

Mračii se... Doživeli smo v zadnjem času politični dogodek, ki pomeni popolni preobrat v Avstriji. Vlada je predložila načrt avstro-ogrške nagodbe. Govorili smo o temu načrtu in rekli, da je za avstrijske kmete nesprejemljiv. Kajti dovolj je izsesavanja od strani madžaronskih prevzetnežev in skrajni čas je, da se izvrši popolna gospodarska ločitev v Avstrije od Ogrske. Le tedaj bode mogoče, da se porabi velikanske svote, ki se jih je metalo doslej v železo Madžarev, v naše lastne dobičke. To prepričanje smo imeli že od nekdanj in graški kmetski zbor nas je utrdil v tem prepričanju. Tudi druge stranke in skoraj vsi kmetski poslanci so stali na tem stališču. Klerikalci vseh barv in narodnosti so celo pričeli vpiti, da moramo „proč od Ogrske.“ Tudi prvaki so ropotali — z jeziki. Ministerski predsednik pa je bil pameten. Mislil si je: ti zdaj tako divji poslanci bodo deo kmalu potolaženi; par „čukrčkov“ jim je treba dati in postali bodo mirne domače žvalice... In res! Pričelo je pravo kравje mešetarjenje. Prva

Kadar gorè potujejo...

Povest od sovraštva in ljubezni.

Spisal Karl Bienenstein.

(1. nadaljevanje.)

Zamišljena je sedela Rozika in gledala proti Samskigori, od katere vrhunca se je ločil ravnokar beli oblak, katerega je povzročilo odpadlo kamenje. — „Ravno je šel zopet košček gorè na potovanje“, je rekla.

Starka je prikimala: „Ja, ja, mislim da pride čas, o katerem je govoril tuj mož. Destokrat čujem po noči, kako grmi raz Samskigore in takrat molim vedno k Bogu: Pusti, da pride čas kmalu, ko vladata le ljubezen in dobrota! Zelela bi tudi tvojemu očetu in Požurniku, da pride kmalu mir mednje.“

„Ti torej res misliš, da dela le sovraštvo proti Požurniku mojega očeta tako nemirnega?“ je vprašala Rozika.

Starka je gledala nekaj časa s svojimi ugasnelimi očmi pred-se in potem vprašala: „Koliko pa si stara, Rozika?“

„Koliko sem stara?“ je odgovorila ona začudeno; „v Binkošti sem bila dvaindvajset let stara.“

„Toliko že?“ je menila Agata in prikimala z glavo, kakor da bi tega ne mogla verjeti. — „Tega bi si ne mislila. Zdi se mi, kot da bi te vidila šele pretekli teden s tvojo šolsko torbico. Ja, ja, čas mine. Pa ves, zakaj sem to vprašala?“

Rozika je pogledala starko in vprašala: „Zakaj neki?“

„Hotela sem vedeti, je-li bodeš razumela, ako ti povem, zakaj je tvoj oče Požurniku sovražen.“

„Ali ti to ves?“ je Rozika vprašala.

„Ja, jaz vem to in ti bodem to povedala; morda bodeš potem marsikaj razumela, kar je bilo pri vas, in morda ti bode lažje pri srcu. Torej, pazi: Tvoj oče in Požurnik sta šolska tovariša in sta bila kot poba najboljša prijatelja. Tudi ko sta bila že fanta, sta vedno skupaj držala in kdor je z enim kaj začel, je dobil od obeh po hrbtu. Takrat je prišla k gozdarju neka sorodnica, krasno dekle in na ja in ne sta bila tvoj oče kakor Požurnik obadva v dekleta čez ušesa zaljubljeni. In od te ure naprej ni bilo več prijateljstva. Eden je drugemu storil, kar je bilo le mogoče, eden je drugega sramotil in tudi strela sta se, da so kar unje letele. Ali tvoj oče ni bil samo močnejši; bil je tudi lepši, veselejši in bolj zabaven kakor Požurnik in tako je počasi izgledalo,

kakor da bi postal on petelin v korbi. Tega pa ni mogel Požurnik videti in zato sta ga sovraštvo ter ljubosumje tako daleč pripeljala, da je svojega prejšnjega prijatelja izdal kakor Juda našega Boga. Tvoj oče je namreč semterja rad s puško malo za divjimi kozami hodil in to je Požurnik gozdarju povedal, da loči tvojega očeta od gozdarjeve dekle. Gozdar pa je šel in napravil naznanilo; Požurnik je moral pričati in tvoj oče je šel štiri mesece v ječo. Nobeden človek mu ni tega za sramoto računil; tudi on bi se ne jezil, ko bi ga gozdar zasačil; ali razburjen je bil le zato, ker ga je Požurnik izdal. Prisegel mu je smrt in ko je prišel iz zapora, je vsak človek v vasi mislil, da se zgodi kmalu kaj groznega, ali zgodilo se vendar ni nič, gotovo zato ne, ker je gozdarjevo dekletce medtem Požurnika vzela in ker ji tvoj oče ni hotel kaj hudega storiti. Morda je tudi obadva zaničeval. Ali vesel ni bil tvoj oče od tega časa več, niti pri poroki z tvojo materjo ne. Tako, vidiš Rozika, zdaj ves, od kje prihaja sovraštvo med tvojim očetom in Požurnikom.“

S povezneno glavo je sedela Rozika poleg starke. Kar je tu čula, ji je dokazalo, zakaj ni bilo doma veselja. Brez ljubezni je peljal oče mati k oltarju, morda celo z ono drugo v srcu, in ko je mati postala bolana, čutil jo je le še kot breme. Mati pa je to čutila in po-

žrtve teh manipulacij, tega grdega mešetarjenja, je bil doseganji poljedelski minister Anersperg. Mož je bil pač edini poljedelski minister, ki je imel malo zmisla za kmetijske potrebe in pokazal je to pri raznih prilikah. Zdaj so ga vrgli. Isto tako so vrgli ministra Pradeja in s tem pomanjšali vpliv svobodomiselnih politikov. Poleg tega sta odstopila dva češka ministra. Za trgovskega ministra je imenovan Čeh dr. Fiedler. Kot novi ministri so vstopili poleg tega Čeh Prašek, klerikalec dr. Gessmann in nemški agrarar Peschka. Vstop zadnjega v vlado nam je pozdraviti, kajti Peschka je bil vedno energični zagovornik kmetijskih interesov. Ali Prašek je človek, ki baje niti dobro čitati ne zna in Gessmann je privrženec one nazadnjaške struje, ki hoče vse avstrijske narode pod jezuitski klobuk spraviti. Najžalostneje na celi stvari pa je, da je postal novi poljedelski minister — klerikalni advokat dr. Ebenhoch! Doslej je bil kmetijski minister mož na svojem mestu, zdaj pa imamo tam človeka, ki je odvetnik in ki se pusti voditi od fanatične duhovščine. Mračni se . . . Bodimo trdni, kajti pripravljajo se hudi dogodki in ljudstvo bo moralo zastaviti vse svoje moči, da vstraja ter zmaga!

Finančni minister se baha, češ da je dosegel v državnem proračunu za prihodnje leto 146 milijonov preostanka. Ja, to je pač lepo, ali ta preostanek se je na ta način dosegel, da se ni oziralo na razne, že davno obljubljene prepotrebne zadeve. Tako ne najdemo v državnem proračunu niti vinarja za starostno preskrbo, vključno temu, da je vlada to preskrbo že davno obljubila. In vendar mora danes vsakdo priznati, da je starostna preskrba velevažna in skrajno potrebna. Zato so stavili poslanci Erb, Hoffmann-Wellenhof, Dobernig in tovariši primerni predlog. Upati je, da spravijo to važno zadevo v pravi tir. Starostna preskrba je vendar stokrat potrebnejša nego n. p. zvišanje oficirskih plač.

Letošnji davki. V času od 1. januarja do konca septembra 1907 je znašal čisti dohodek iz direktnih davkov v Avstriji 220 1/2 milijonov kron, to je za več kot 11 milijonov več nego l. 1906. Čisti dohodek indirektnih davkov je znašal v istem času 551 1/2 milijonov kron. Čisti dohodek skupnih colnin 109 1/2 milijonov kron. To so svotice, kaj? Čez 800 milijonov čistega dohodka iz davkov je napravila vlada v 8 mesecih. . .

Potrjene postavne. Cesar je potrdil razne postavne, ki jih je sklenil štajerski deželni zbor, m. dr. reguliranje Pesnice poleg Zg. Kungote ter isto od Langentalskega mostu do cirkniskega potoka itd.

Volitev v štajerski deželni zbor. Kakor znano, je dr. Dečko na duhu obolel in je vsled tega tudi njegovo poslaniško mesto v deželnem zboru izpraznjeno. Nadomestna volitev za ta mandat se vrši dne 23. prosinca 1907, eventualna ožja volitev pa 27. prosinca.

V Tokiju je mrla prava mati japonskega cesarja, lady Yoshiko Nakayama.

Oklic.

Župan ptujski, g. Josef Ornig je sprožil imenitno misel, da se uresniči v Ptuj za kmetiske

stala vedno žalostna ženska, ki ni imela žarka ljubezni niti za svojega otroka.

Globoko je Rozika vzdihnila. „Kaj ne, moja povest ni bila lepa“, je dejala starka. „Pa mislim, da je dobro, da jo ves. Zdaj pa grem v hišo. Veterček, ki pilhja iz Samskegore, ni dober za stare ljudi.“

Rozika je prišla starčino roko. „Z Bogom, Agata. In lepa hvala. Čeprav ni bila vesela tvoja povestica, zdaj saj vem, kaj je težilo moje stariše in morda bodem mogla zdaj malo pomagati, da postane zopet bolje.“

„Dosti ne bodeš napravila, Rozika“, je odgovorila Agata. „Samskagora stoji še trdno in dokler ne bode prišla potovati, ostane sovrastvo v naši dolini. Tuji mož je imel prav. Torej lahko noč, Rozika!“

Starka je tipala po steni in šla v hišo. Rozika pa je korakala polagoma proti domu.

Solnce je bilo že za velikansko goro izginilo. Ali viski so se se sveteli v njegovih zarkih. Le dolina je ležala v senci in od nje je prihajal hladni zrak, v katerem so se gibale vrve gozda. Bolest je prihajala v srce samotno idočega dekleta in ko se je pokazalo domače poslopje, prisko je nakrat par velikih solz na lice Rozike, katere je pa hitro obrisala.

(Naprej prihodnjici).

hčerke primerno urejeno, neodvisno in potrebno gospodinsko šolo.

Namen tej šoli bi bil v prvi vrsti ta, da se priučijo kmetiske hčerke pod spretnim vodstvom in v najkrajšem času za kmetisko gospodarstvo potrebnega kuhanja. Ne morda kuhanja kakšnih gosposkih finih jedil, pač pa kuhanja domačih, krepkih jedil, kakor se jih ravno na deželi je. Pomisliti je, da žalibog marsikatera kmetaka deklina nima prilike, priučiti se tega kuhanja, kar je dostikrat vzrok prav neprijetnih posledic. V tej šoli pa bi se v kratkem času toliko priučila, da bi zamogla postati spretna domača kuharica in gospodinja. Ravno tako priučile se bodejo dekleta i drugega domačega dela.

Šola bi se vršila v obliki tečajev (kurzev). Najprve se bode sprejelo le 12 deklet. Le-te se bodejo morale preskrbeti od doma s potrebnimi poljskimi pridelki in bodejo morale plačati mesečno gotovo svoto. Skupno bodejo pod spretnim vodstvom kuhale, skupno jedle in skupaj stanovale. Dekletam se ne bode dalo prilžnosti, da bi pohajkemale po mestu, kajti vse bode skupno pod strogim nadzorstvom. Kadar bode ta ali ona deklina dovolj zuala, izstopila bode in napravila prostor drugi, že v naprej vpisani. Prostor in kuhinjsko orodje za šolo je že preskrbljeno.

Opozarjamo tiste posestnike, ki bi se sprizajzneli s to idejo in bi hoteli toliko žrtvovati za svoje hčere, naj se oglašijo v uredništvu „Štajerca“, kjer se jim bode dalo nadaljna pojasnila. Omenjeno naj še bode, da se bodejo le nad 16 let stare kmetiske hčere sprejele.

Kdor ljubi svojega otroka in bi ga rad čimbolj izobrazil, da bode v bodočnosti koristni član človeške družbe, kdor hoče videti svojo hčerko kot dobro gospodinjico in družinsko mati, — ta bode pozdravil to zanimivo misel župana Orniga. Pričakujemo tedaj hitrih naznanil!

Dopisi.

Rogaška Slatina. Kmetijska podružnica je v zvezi z društvom za varstvo in izrejo živali v Mariboru (Verein für Thierschutz und Thierzucht in Marburg) priredila v prostorih gostilne Kupnik na Podplatu pretečeno nedeljo podučno predavanje o reji perutnine z posebnem oziranjem na štajersko kokoš. Iz Maribora je prišel g. Scheuch, vodja tamošnega društvenega izrejnega zavoda (Zuchtanstalt des Vereines) in pripeljal seboj 20 petelinov in kokoši medtem, ko je tukajšnja izrejna postaja gospe Drogenig v zvezi z sosednimi gospodinjami razstavila okoli 60 prav lepih petelinov in kokoši. Perutnina se je razstavila v nalašč zato pripravljenih razstavnih kurmikih. Zanimanje za to prireditvejo bilo veliko, ker ne le bližnje kmetice in kmetje ampak tudi veliko gospode iz Slatine in Rogatca se je udeležilo. Z prisrčnimi besedami pozdravi ob 2 popoldan g. direktor Jožef Simony navzoče v obeh deželnih jezikih ter prosi g. Scheucha, da naj z svojim predavanjem prične. V zelo poljudnem eno uro trajajočem nemškem govoru nam je ta strokovnjak povedal ne le zgodovino o naši domači perutninarstvu, katerega nam žalibog kaže da se je pred časom v tej stroki skoz uvoz tuje kuretine v namen poboljšanja pasmi ravno naspotno doseglo. Povedal nam je tudi, kako je značilni in veleslužni g. geometer Martini na Pohorju si izbral prve živali za izrejno postajo in kako so nadalje postopali, raztolmačil nam je, kako se na popolnoma priprosti način z padajočimi gnezdi (Fallnest) zanesljivo ceni vrednost kokoši glede nesenja jajc in da če se v tem obziru pametno naprej dela, se lahko kure izgojijo katere ustrezajo glede hitre rasti kakor tudi glede nesenja in valjenja. Opisal nam je še znake in prednosti štajerske kure in posebno povdarjal, da naj odpravimo iz našega dvora vse leno kure, vse na črnih, rumenih ali kosmatih nogah in tudi visokih nog naj se izognemo, nizke rdeče noge naj bodo v prvi vrsti naš cilj; iz takega zaroda izbrane pridno nesoče kokoši in za popravljanje krvi iz drugega dvora petelin, to je najpriprostejša pot do zboljšanja naše poprej svetovnoznane kokoši. Svaril je tudi kmetice da ne oddajo spomladi prezgodaj pišete, ampak da

počakajo tako dolgo z prodajo, da spoznajo katere hitreje rastejo in le one slabše naj dobi kokošar; hitro rastoče pa naj na dvoru ostanejo ali pa jih privoščite sosedu, ker posebno v vaši ne more posamezna hiša sama nič napredovati, če tuji petelini druge pasmi na dvor zabajajo; če pa se cela vas za stvar zanima je delo v enem ali dveh letih zgotovljeno. Z splošnimi navodili o krmiljenju (Fütterung) je pod burnim odobravanjem g. govornik končal. Kmetovalec Andrej Drogenig iz Kačjega dola prestavi govor v slovensščino in mu še pridene marsikatera opazka katere je opazoval na domačem dvoru; posebno navzoče kmetice so mu živahno pritrjevale. Gospod okrajni načelnik Simony se v daljšem govoru zahvali g. Scheuch u za njegov trud in ga ob enem prosi naj nam tudi v bodoče v tej stroki pomaga, nadalje se zahvaljuje gospe Drogenig za njen veliki trud, kojega je imela pri izreji in razširjanju štajerske kure, končno se še zahvaljuje kmetovalcu Drogenig kot prireditelju tega zborovanja in razstava. Vsi trije pohvaljeni izrazijo, da so to kar so storili radi in v veseljem storili in jim vsestransko zanimanje daje pogum za bodočnost. Po končanem poduku se prične ogledovanje razstavljenih perutnine, katere je vsestransko dopadla. Gospod Scheuch je razlagal še to in ono, medtem pa je Drogenig zapisoval prošilce, kateri so se v precejšnjem številu oglašili za peteline in kure. V prvi vrsti so dobile kmetice katere so razstavile ali lepšega petelina ali par kokoši in potem se je na navzoče razdelilo nad 30 kokoši in petelinov. Upamo da bode tudi to podjetje naše delavne podružnice lepi sad obrnilo, kar bi nas tembolj veselilo ko nas takoimenovani voditelji ljudstva vedno z najgusnejšimi psovkami počastijo. Eden tak gospod je baje celo trdil da si slatinski „nemčurji“ pri kmet. podružnici žepe mastijo, ni pa povedal s čem. Kmetje, sprepletejte in ne dajte se ščuvati!

Zavrč. Prosim Vas, gospod urednik, sprejmite tudi iz naše fare nekaj veselega in tudi nekaj žalostnega, ker pri nas ljudstvo strašno nazaduje. Premislite si, pred par leti so si ustanovili bralno društvo in sedaj so ga že tak daleč napravili, da ga imajo v — stranišču. Pa ne čudite se temu, ker to je resnica; kadar ljudje pridejo po knjige in časopise, jim že od daleč smrdi, tako — da bodejo še ti izostali, kolikor jih tu še je, ker jim knjige preveč smrdijo, častniki pa še bolj. To je posnemanja vredno za druga klerikalna društva po celem spodnjem štajerskem, Koroškem in Kranjskem, ker tukaj je življenje. . . In tako tudi „Marijino društvo“ nazaduje in to je huda šiba Božja za naše klerikalce. Ali mi vboji naprednjaki, nas pa napadajo, kjer se jim ljubo zdi, še celo na cesti, kadar se srečamo. To je lepo, kaj ne, dragi bralci; če pa bi kateri nemško besedo znil, tedaj si pa vsi uha z vato zamašijo in to se jim pač pogostoma zgodi, tako da bodejo morali „Spin-fabricko“ si postaviti, kajti pri nas se sploh, večji del nemško govori. Tako naprednjaki napredujejo, klerikalci nazadujejo. Prihodnjic pa Vam še hočem naznaniti o našem glavnem klerikalnem junaku, ki je bralnega društva gospod! „Kokot-Kikiriki, bralno društvo na stranišču čepi . . .“

Šibar se ne podpisje

Ker se nima svoje hiše!

Pišeca. Dragi „Štajerc“! Mi Pišecani ti moramo enkrat poročati od našega možakarja Antona Živiča v Podgorju. Dolgo smo že molčali in mu prizanašali. V nedeljo 3. nov. smo bili na pošti. Ko smo dobili vsak svojega „Štajerca“, je že Živič tam stal in kričal: fej, fej. . . Zato te prosimo, dragi „Štajerc“, daj mu malo krtače. Mož se dela tudi za vinskega mešetarja. Kupci, ki ste naprednega mišljenja, vi se ga bodejte pač zapomnili!

Naprednjaki.

Sv. Barbara v Haložah. G. urednik! Žalostni čas je sedaj pri nas, odkar so plemcniti Slatinčarji odstranili g. Vatroslava Vohiča kot organista. Za njim je prišel na priporočilo g. dekana Kralja, Zavračanov Vinko Serona; da ta ni znal orglati, ker se ni nikjer učil, je samo ob sebi umevno. Sedaj pa je odredil župnik Vogria engla ki ne zna celo nič, ne vjema se petje z orglanjem, da že sedaj farani pravijo, ako bode še enkrat po dekanovem in župnikovem receptu se vršilo nastavljanje organista, da lahko taki pride, ki še orgljati nikdar slišal ni. Vsa čast pa gre

„Naročajte se na kmetiski koledar!“